

KoncZ Zsuzsa felvétele

Faluhelyi Krisztián

Az útról letért

TRAVIATA

Kár kerülgetni a forró kását: Bozsik Yvette-nek a Nemzeti Táncszínházban bemutatott *Traviatája* egy sajnos régóta éppen hogy csak közepes fordulatszámú üzemelő életmű újabb bizonyítéka. Pedig még csak az sem állítható, hogy semmiféle elgondolás nyomai ne tükröződnének benne.

Rögtön az előadás felütésének sikerül egyetlen képen, mégis olyannyira összetetten megragadnia és rejtellyé tennie Violetta alakját, hogy a későbbiekben már lehetetlenné válik a történet didaktizálása. A dobogókból, parvánokból ácsolt alkalmi színpadon Violetta (Krausz Aliz) és egy férfi (Vati Tamás) vívódik egymással – figyelembe véve azonban Vatinak a darab folyamán egyre sokrétűbbé és absztraktabbá váló figuráját, sokkal inkább úgy tűnik, hogy Violetta korántsem egy férfival, hanem egy sorsszerű figurával küzd. Hosszas huzavona után végül sikerül elszakadniuk egymástól, hogy aztán Violetta nemsokára már egy egész férfisereg adja egymásnak kézről kézre. S mire a női kar színpadra lép, már javában benne is járunk az előadásban. A bordalt követő *Twin Peaks*-es hangulatú zene egy csapásra vörös szobává varázsolja a színpadot, ez azonban most nem Laura Palmer gyilkosához vezet minket, hanem egy rendes, tisztességes kuplerájba. (Hogy mennyire az, arról a későbbiekben lesz még szó.)

A bevezető jellegű szakirodalmak ábráit idéző jelenetek után Violetta nemsokára immár piros harisnyában tüzezi tovább a félkörben felállított parvánok mögött megbújó férfihadat, aminek meg is lesz az eredménye: a parvánokból rövidesen alkalmi fülke emelkedik, mely mögött a kíváncsibb természetűek közelebből is megismerkedhetnek a „művésznő” kvalitásaival.

Míg az előadás első fele inkább hangulati jeleneteket sorakoztat fel, addig a másodikban a történet kerül előtérbe. Korántsem úgy azonban, hogy a darabot követi jelenetről jelenetre – Bozsik inkább a motívumokra és a viszonyokra helyezi a hangsúlyt. Nincs szigorú szerepkezelés sem, így Krausz Aliz mellett mindegyik táncosnő egy kicsit „kaméliás hölgyé” válik, mint ahogy mindegyik táncos egy kicsit hősszerelmissé. Vati Tamás szerepe is mind összetettebb lesz: az apa alakján túl a Halálét is hordozza, így az előadás végére sorsfigurává absztrahálódik – ahogy a kezdőkép is sugallta.

Számba véve az eddig leírtakat – a „színpad a színpadon” felütést, a laza történet- és szerepkezelést, a motívumokból való építkezést, illetve a színek és szimbólumok használatát (a vörös túsarkú cipők Bozsik Yvette mellett Ladányi Andreának is állandó kellékei) –, talán érzékelhető, hogy eredeti megoldásokban ugyan nemigen bővelkedő, de azért ötletekben korántsem